

Д ж и л б ъ р т
К и й т
Ч е с т њ р т њ н

С т и х о т в о р е н и я

**G i l b e r t
K e i t h
C h e s t e r t o n**

P o e m s

Д ж и л б ъ р т
К и й т
Ч е с т њ р т њ н

С т и х о т в о р е н и я

Превел от английски ДОБРОМИР КРАЛЧЕВ

A Hymn

O God of earth and altar,
Bow down and hear our cry,
Our earthly rulers falter,
Our people drift and die;
The walls of gold entomb us,
The swords of scorn divide,
Take not thy thunder from us,
But take away our pride.

From all that terror teaches,
From lies of tongue and pen,
From all the easy speeches
That comfort cruel men,
From sale and profanation
Of honour and the sword,
From sleep and from damnation,
Deliver us, good Lord.

Tie in a living tether
The prince and priest and thrall,
Bind all our lives together,
Smite us and save us all;
In ire and exultation
Aflame with faith, and free,
Lift up a living nation,
A single sword to thee.

ХИМН

Всевишни Боже свети,
чуй горкия ни глас:
треперят в страх царете,
смъртта владей над нас;
погубва ни златото,
дели ни завистта;
вземи, но не теглото,
вземи ни гордостта.

От думите лъжливи,
от робство на страха,
от речите фалшиви
в угода на греха,
от доблест на заплаата,
от чест, покрита с мрак,
от леност прокълнатата
пази ни, Боже благ.

Свържи в едно дихание
свещеник, роб и княз;
сплоти ни във страдание,
спаси ни всички нас.
От вярата огрени,
води ни към възход,
свободни, възродени —
единен Твой народ.

The Song of Quoodle

They haven't got no noses,
The fallen sons of Eve;
Even the smell of roses
Is not what they supposes;
But more than mind discloses
And more than men believe.

They haven't got no noses,
They cannot even tell
When door and darkness closes
The park a Jew encloses,
Where even the law of Moses
Will let you steal a smell.

The brilliant smell of water,
The brave smell of a stone,
The smell of dew and thunder,
The old bones buried under,
Are things in which they blunder
And err, if left alone.

Песента на Кудел

Нима без носове са
чедата на Адам?
Та розата ухайна
е гатанка безкрайна,
непостижима тайна
за всеки ум голям.

Нима без носове са?
Нима не чувстват как
под плътната завеса
на черен нощен мрак
изконно достояние
ограбва им врагът?!
Дори едно ухание
не смеят да спасят!

Като вода лъчисто,
по-храбро от пръстта,
като росата чисто,
по-свято от смъртта —
незримо като всички
най-истински неща.

The wind from winter forests,
The scent of scentless flowers,
The breath of brides' adorning,
The smell of snare and warning,
The smell of Sunday morning,
God gave to us for ours.

* * * * *

And Quoodle here discloses
All things that Quoodle can,
They haven't got no noses,
They haven't got no noses,
And goodness only knowses
The Noselessness of Man.

Повея̀ свеж, кристален
на зимната гора,
лъха̀ солен, печален
на бурните моря,
дъха̀ тих на целувката
с беззвучния ѝ глас,
и онзи — на преструвката —
създаде Бог за нас.

* * * * *

И Кудел пита смаян
все този стар въпрос:
Нима без носове са?
Нима без носове са?
Човешки род окаян,
едничък си без нос!

The Song of Right and Wrong

Feast on wine or fast on water
And your honour shall stand sure,
God Almighty's son and daughter
He the valiant, she the pure;
If an angel out of heaven
Brings you other things to drink,
Thank him for his kind attentions,
Go and pour them down the sink.

Tea is like the East he grows in,
A great yellow Mandarin
With urbanity of manner
And unconsciousness of sin;
All the women, like a harem,
At his pig-tail troop along;
And, like all the East he grows in,
He is poison when he's strong.

Песен за правдата и кривдата

Пир със вино, пост с водица
пазят светъл твой ден.
Те са Божии дечица,
тя — девойка, то — левент.
Даже ангел от небето
ако друго ти налей,
с благодарности вземи го
и до капка го излей.

Като Изтока е чайт:
мандарин с приятен смях,
със изискани обноски,
без съзнание за грях.
А жените като стадо
се тълпят на чаша чай.
Щом е силен, е отрова —
като своя роден край.

Tea, although an Oriental,
Is a gentleman at least;
Cocoa is a cad and coward,
Cocoa is a vulgar beast,
Cocoa is a dull, disloyal,
Lying, crawling cad and clown,
And may very well be grateful
To the fool that takes him down.

As for all the windy waters,
They were rained like tempests down
When good drink had been dishonoured
By the tipplers of the town;
When red wine had brought red ruin
And the death-dance of our times,
Heaven sent us soda water
As a torment for our crimes.

Чаят е ориенталец,
но е джентълмен все пак.
А какато — страхливец
и чудовищен простак.
То е тъпо, вероломно,
нрава свой то често крий,
но отплаща се стократно
на глупака, що го пий.

Дъжд изля се с гръм и буря
от небесни висини,
щом добрите питиета
зло пиянство оскверни.
Руйно вино ни докара
руйна кръв и зла беда,
та небето ни наказва
със газирана вода.

A Ballad of Suicide

The gallows in my garden, people say,
Is new and neat and adequately tall;
I tie the noose on in a knowing way
As one that knots his necktie for a ball;
But just as all the neighbours — on the wall —
Are drawing a long breath to shout “Hurray!”
The strangest whim has seized me... After all
I think I will not hang myself today.

Tomorrow is the time I get my pay —
My uncle’s sword is hanging in the hall —
I see a little cloud all pink and grey —
Perhaps the rector’s mother will not call —
I fancy that I heard from Mr. Gall
That mushrooms could be cooked another way —
I never read the works of Juvenal —
I think I will not hang myself today.

Балада за самоубиеца

Бесилката във двора ми, шептят,
е натъкмена за красив финал.
Завързвам клупа за пореден път,
с финес и вещина — като за бал.
Съседите от целия квартал
поеха дъх, “Ура!” да изкрещят.
Но в миг обзе ме непонятна жал...
Май няма да се беся този път.

Заплата утре ще ми изплатят...
Прадядо с меч е бранил своя крал...
Червено-сиви облаци летят...
Свещеникът дано не е узнал...
Аз сякаш подочух от мистър Гал,
че гъби другояче се варят...
Не съм прочел и ред от Ювенал...
Май няма да се беся този път.

The world will have another washing-day;
The decadents decay; the pedants pall;
And H. G. Wells has found that children play,
And Bernard Shaw discovered that they squall,
Rationalists are growing rational —
And through thick woods one finds a stream astray
So secret that the very sky seems small —
I think I will not hang myself today.

Envoy

Prince, I can hear the trumpet of Germinal,
The tumbrils toiling up the terrible way;
Even today your royal head may fall,
I think I will not hang myself today.

Ще се пречисти някой ден светът.
В калта ще се завърне всяка кал.
И плачещите ще се утешат,
а глумите ще секнат сред печал.
Мъдруващият става помъдрял...
Човек, залутан в таен горски кът,
намира брод — тъй, както е желал...
Май няма да се беся този път.

* * * * *

Кралю, дочувам как тръбят сигнал,
към ешафода смъртници вървят.
Но смъртник може да е всеки крал...
Май няма да се беся този път.

The Myth of Arthur

O learned man who never learned to learn,
Save to deduce, by timid steps and small,
From towering smoke that fire can never burn
And from tall tales that men were never tall.
Say, have you thought what manner of man it is
Of who men say “He could strike giants down”?
Or what strong memories over time’s abyss
Bore up the pomp of Camelot and the crown.
And why one banner all the background fills,
Beyond the pageants of so many spears,
And by what witchery in the western hills
A throne stands empty for a thousand years.
Who hold, unheeding this immense impact,
Immortal story for a mortal sin;
Lest human fable touch historic fact,
Chase myths like moths, and fight them with a pin.
Take comfort; rest — there needs not this ado.
You shall not be a myth, I promise you.

Легендата за Артур

Съвременни мъдрецо, ти си цар
в умуването, не във мъдростта.
За теб димът е липса на пожар,
възходът липса е на висота.
Как мислиш ти, какъв човек е бил
на Камелот владетелят любим?
Та бездната на времето надвил,
пребъдва споменът незаличим!
Умеел, с великани влязъл в бран,
да съкруши надменната им мощ.
И взорът хорски, в него упован,
го окръжава с блясък и разкош.
Под славния му стяг — бойци безчет.
Цял свят да беше, пак се би побрал.
На тайно място векове наред
вълшебство пази трона опустял.
По-силна от годините, живеи
безсмъртна приказка за смъртен грях.
А ти, мъдрецо, казваш ми: “Недей
легенда с факт да смесваш тъй без страх.”
Спокойно! И защо е тоз отпор?
Легенда ти не си, в туй няма спор.

A Child of the Snows

There is heard a hymn when the panes are dim,
And never before or again,
When the nights are strong with a darkness long,
And the dark is alive with rain.

Never we know but in sleet and in snow,
The place where the great fires are,
That the midst of the earth is a raging mirth
And the heart of the earth a star.

And at night we win to the ancient inn
Where the child in the frost is furled,
We follow the feet where all souls meet
At the inn at the end of the world.

The gods lie dead where the leaves lie red,
For the flame of the sun is flown,
The gods lie cold where the leaves lie gold,
And a Child comes forth alone.

Дете на снеговете

Сред натрупан сняг, в неизброден мрак —
нощ безкрайна, окъпана в дъжд —
завучава химн — тъй желан и любим,
и нечут досега ни веднъж.

Само в киша и сняг ний узнаваме как
се жадува за огън голям.
И земята дори в буйна радост гори,
и сърцето ѝ крий звезден плам.

Пътят, в лед скован, води в древен хан,
дето в скреж е повито дете.
И по тази следа дири всяка душа
оня хан, скрит незнайно къде.

Боговете умират като златни листа,
че денят е останал без мощ.
Боговете са мъртви като златна руда.
И едно Дете грее среднощ.

Eternities

I cannot count the pebbles in the brook.
Well hath He spoken: "Swear not by thy head.
Thou knowest not the hairs," though He, we read,
Writes that wild number in His own strange book.

I cannot count the sands or search the seas,
Death cometh, and I leave so much untrod.
Grant my immortal aureole, O my God,
And I will name the leaves upon the trees.

In heaven I shall stand on gold and glass,
Still brooding earth's arithmetic to spell;
Or see the fading of the fires of hell
Ere I have thanked my God for all the grass.

Вечните истини

Не мога пясъка да изброя,
ни космите на своята глава,
че само Бог ги знае, затова
да се кълна във нея се боя.

Морето в шепа как да побера?
Неизбродим, светът пред мен лежи.
Безсмъртие, о Боже, дай ми ти,
и всеки стрък със име ще даря.

В небесните дворци през вечността
ще сричам земния огромен свят.
И ще замръзне огненият ад,
преди да свърша своята хвала.

Gold Leaves

Lo! I am come to autumn,
When all the leaves are gold;
Grey hairs and golden leaves cry out
The year and I are old.

In youth I sought the prince of men,
Captain in cosmic wars,
Our Titan, even the weeds would show
Defiant, to the stars.

But now a great thing in the street
Seems any human nod,
Where shift in strange democracy
The million masks of God.

In youth I sought the golden flower
Hidden in wood or wold,
But I am come to autumn,
When all the leaves are gold.

Златни листа

Виж! Есента настъпи
и всичко позлати.
Годината ми шепне:
“С мен остаря и ти.”

През младостта си търсих
могъщ и смел другар,
с когото да постигна
мечтата на Икар.

Ала сега се радвам
на всеки поздрав мил,
на всички честни люде,
що Бог е сътворил.

През младостта си търсих
де златен цвят цъфти.
Но есента настъпи
и всичко позлати.

The Great Minimum

It is something to have wept as we have wept,
It is something to have done as we have done,
It is something to have watched when all men slept,
And seen the stars which never see the sun.

It is something to have smelt the mystic rose,
Although it break and leave the thorny rods,
It is something to have hungered once as those
Must hunger who have ate the bread of gods.

To have seen you and your unforgotten face,
Brave as a blast of trumpets for the fray,
Pure as white lilies in a watery space,
It were something, though you went from me today.

To have known the things that from the weak are furled,
Perilous ancient passions, strange and high;
It is something to be wiser than the world,
It is something to be older than the sky.

In a time of sceptic moths and cynic rusts,
And fattened lives that of their sweetness tire,
In a world of flying loves and fading lusts,
It is something to be sure of a desire.

Lo, blessed are our ears for they have heard;
Yea, blessed are our eyes for they have seen:
Let the thunder break on man and beast and bird
And the lightning. It is something to have been.

Величието на малките неща

Не е малко, че скърбял съм, както хората скърбят.
Не е малко, че съм помнил своя дълг дори в съня.
Не е малко, че съм бдял, когато всички хора спят,
и че съм видял звездите, непознати за деня.

Не е малко, че съм вдъхнал розовият аромат,
нищо че е по-нетраен от мира на нощи две.
Не е малко, че съм чувствал жажда и копнеж, и глад,
щом веднъж съм ял от хляба на самите богове.

Аз познавах те и помня твоя лик незабравим,
храбър като боен призив, с мъдра смелост озарен —
бяла лилия пречиста... Спомен светъл и любим...
Туй не беше никак малко... Но отиде си от мен.

Не е малко, че прославих туй, що хули глас страхлив —
бисера, презрян от други и захвърлен сред калта —
древния опасен порив, тъй възвишен, причудлив.
Аз по-стар съм от небето и по-мъдър от света.

В дни на глупав моден присмех, безпощаден и суров,
тъй преситени с наслади без надежда и стремеж,
в свят на догорели страсти и отлитаща любов —
не е малко, че повярвах в искрения си копнеж.

О, блазе ни: ние чухме с наште собствени уши.
Да, блазе ни: ний видяхме с наште собствени очи.
Вече нека смърт ме грабне от света желан и мил.
Та какво, ако ме няма? Не е малко, че съм бил.

The Last Hero

The wind blew out from Bergen to the dawning of the day,
A wreck of trees, a fall of towers a score of miles away,
And drifted like a livid leaf I go before its tide,
Spewed out of house and stable, beggared of flag and bride.
The heavens are bowed about my head, shouting like seraph wars,
With rains that might put out the sun and clean the sky of stars,
Rains like the fall of ruined seas from secret worlds above,
The roaring of the rains of God none but the lonely love.
Feast in my hall, O foemen, and eat and drink and drain,
You never loved the sun in heaven as I have loved the rain.

The chance of battle changes — so may all battle be;
I stole my lady bride from them, they stole her back from me.
I rent her from her red-roofed hall, I rode and saw arise,
More lovely than the living flowers the hatred in her eyes.
She never loved me, never bent, never was less divine;
The sunset never loved me, the wind was never mine.
Was it all nothing that she stood imperial in duress?
Silence itself made softer with the sweeping of her dress.
O you who drain the cup of life, O you who wear the crown,
You never loved a woman's smile as I have loved her frown.

The wind blew out from Bergen to the dawning of the day,
They ride and run with fifty spears to break and bar my way,
I shall not die alone, alone, but kin to all the powers,
As merry as the ancient sun and fighting like the flowers.
How white their steel, how bright their eyes! I love each laughing knave,
Cry high and bid him welcome to the banquet of the brave.
Yea, I will bless them as they bend and love them where they lie,
When on their skulls the sword I swing falls shattering from the sky.
The hour when death is like a light and blood is like a rose, —
You never loved your friends, my friends, as I shall love my foes.

Последният герой

Избухна буря в Берген, настъпи мрак и крах.
Дървета се изтръгват и кули падат в прах.
Пред вихъра се нося аз като крилата вест,
имот и дом оставил, лишен от власт и чест.
Небето схлупено гърми — сонм ангели във бой.
Гаси и слънце, и звезди небесният порой.
Като продънено море, със грохот див, суров
от Бога се излива дъжд, по-силен от любов.
В чертога мой, о врагове, пирувайте в захлас.
За мен дъждът е дважд по-мил от слънцето за вас.

Изменчив е късметът и бойният успех.
Отнеха ми жената, която им отнех.
Откъснах я от бащин дом и ме намрази тя,
в гнева си по-прекрасна от пролетни цветя.
Не ме обикна, не склони, все тъй богиня бе.
Аз нямам договор с Амур, ни власт над туй небе.
Величествена в своя плен, със твърдост се прочу.
И тишината се смекчи, щом стъпките ѝ чу.
О вий, охолни властелини, не влизайте със мене в спор:
за хиляди усмивки женски не давам хладният ѝ взор.

Избухна буря в Берген, настъпи мрак и крах.
Отрядът преследвачи зад мене вдига прах.
Не ще умра във самота, стихии греят в мен,
по-борбени от пролетта и ведри като ден.
Приветствам те, боецо със блеснали очи:
ела на пиршеството на всички храбреци!
Елате, да, елате! Обичам ви в смъртта.
Елате да пролеем един на друг кръвта.
Предлагам ви достойна, смела, красива, горда смърт във дар.
О врагове, аз ви обичам тъй, както ни един другар.

Know you what earth shall lose tonight, what rich uncounted loans,
What heavy gold of tales untold you bury with my bones?
My loves in deep dim meadows, my ships that rode at ease,
Ruffling the purple plumage of strange and secret seas.
To see this fair earth as it is to me alone was given,
The blow that breaks my brow tonight shall break the dome of heaven.
The skies I saw, the trees I saw after no eyes shall see,
Tonight I die the death of God; the stars shall die with me;
One sound shall sunder all the spears and break the trumpet's breath:
You never laughed in all your life as I shall laugh in death.

Не знаете ли, че без мен ще обедней светът?
Безброй легенди тази нощ със мене ще умрат!
Лъките ми с мъглив воал и ширните поля,
и бързият ми волен флот сред пурпурни моря.
Ликът на този свят пред мен едничък се откри.
Угасват с моя взор ведно небесните зари.
Светът — какъвто го видях — залязва с моя ден.
Умирам с Божията смърт; звездите чезнат с мен.
Нечакан звук войската сепна, прекъсна песента:
в живота си не сте се смели тъй, както аз — в смъртта.

The Song of Education

I remember my mother, the day that we met,
A thing I shall never entirely forget;
And I toy with the fancy that, young as I am,
I should know her again if we met in a tram.
 But mother is happy in turning a crank
 That increases the balance in somebody's bank;
 And I feel satisfaction that mother is free
 From the sinister task of attending to me.

They have brightened our room, that is spacious and cool,
With diagrams used in the Idiot School,
And Books for the Blind that will teach us to see;
But mother is happy, for mother is free.
 For mother is dancing up forty-eight floors,
 For love of the Leeds International Stores,
 And the flame of that faith might perhaps have grown cold,
 With the care of a baby of seven weeks old.

For mother is happy in greasing a wheel
For somebody else, who is cornering Steel;
And though our one meeting was not very long,
She took the occasion to sing me this song:
 "O, hush thee, my baby, the time will soon come
 When thy sleep will be broken with hooting and hum;
 There are handles want turning and turning all day,
 And knobs to be pressed in the usual way;

O, hush thee, my baby, take rest while I croon,
For Progress comes early, and Freedom too soon."

Песен за образованието

Помня своята майка, кратка срещата бе.
Пазя спомена скъп — бисер в мойто сърце.
И обичам да мисля, че макар и тъй млад,
бих познал я при среща по широкия свят.
Ала тя е щастлива час по час да върти
ръчки, носещи някому много, много пари.
А пък аз съм доволен, че нейния ден
е свободен от тежката грижа за мен.

Нашта стая просторна украсиха без шум
с идиотски чертежи — да ни учат на ум;
и със книги за слепи — как се гледа с очи...
Но щастлива е мама, туй по всичко личи.
Че без мен има време за безброй часове
в оня офис огромен — “Джони Смит — синове”.
Че успехът изисква труд и плам, а пък те
би угаснали в грижи за невръстно дете.

Тъй щастлива е мама ден след ден да върти
колелата на чужди търговски игри.
Нашта среща едничка не надхвърли миг-два,
ала мама изпя ми все пак ето това:
“Тихо, чеденце мое, скоро иде денят,
в който вой и бръмчене твоя сын ще смутят.
Разни чаркове искат грижи час подир час.
Отговорност и вяност се очакват от нас.

Тихо, чеденце мое, спинкай сладичко днес.
Рано-рано пристигат Свобода и Прогрес.”

The Unpardonable Sin

I do not cry, beloved, neither curse.
Silence and strength, these two at least are good.
He gave me sun and start and aught He could,
But not a woman's love; for that is hers.

He sealed her heart from sage and questioner —
Yea, with seven seals, as he has sealed the grave.
And if she give it to a drunken slave,
The Day of Judgment shall not challenge her.

Only this much: if one, deserving well,
Touching your thin young hands and making suit,
Feel not himself a crawling thing, a brute,
Buried and bricked in a forgotten hell;

Prophet and poet be he over sod,
Prince among angels in the highest place,
God help me, I will smite him on the face,
Before the glory of the face of God.

Непростимият грях

Любима, не проклинам тоя час.
В мълчание калява се духът.
Бог даде ми начало, ден и път,
но любовта остави в твоя власт.

От дързък ум и любопитен взор
Той скри сърцето, както скри смъртта —
зад седмата заключена врата,
далеч от светски шум и празен спор.

И скиптърът на Праведния съд
намира се в сърцето с обич жива,
в което за омраза няма кът —
то съди, ала съдено не бива.

Обикнеш ли макар и роб презрян,
дадеш ли му сърцето си, любима,
ще бъде той навеки оправдан —
такава власт сърцето твое има.

Но ако някой с вид на господар
докосне твоите ръце без свян,
без да се чувства малък и презрян,
без да съзнава, че е жалка твар —

дори да е поет или пророк,
на ангелите даже да е княз,
кълна се, ще го фрасна здраво аз
там — пред лицето на самия Бог.

The Aristocrat

The Devil is a gentleman, and asks you down to stay
At his little place at What'sitsname (it isn't far away).
They say the sport is splendid; there is always something new,
And fairy scenes, and fearful feats that none but he can do;
He can shoot the feathered cherubs if they fly on the estate,
Or fish for Father Neptune with the mermaids for a bait;
He scaled amid the staggering stars that precipice, the sky,
And blew his trumpet above heaven, and got by mastery
The starry crown of God Himself, and shoved it on the shelf;
But the Devil is a gentleman, and doesn't brag himself.

O blind your eyes and break your heart and hack your hand away,
And lose your love and shave your head; but do not go to stay
At the little place in What'sitsname where folks are rich and clever;
The golden and the goodly house, where things grow worse forever;
There are things you need not know of, though you live and die in vain,
There are souls more sick of pleasure than you are sick of pain;
There is a game of April Fool that's played behind its door,
Where the fool remains forever and the April comes no more,
Where the splendour of the daylight grows drearier than the dark,
And life droops like a vulture that once was such a lark:
And that is the Blue Devil that once was the Blue Bird;
For the Devil is a gentleman, and doesn't keep his word.

Благородникът

Негово Царско Височество Дяволът праща покани за бал.
Учтиво те кани — съвсем е наблизно — да вземеш и ти своя дял.
Градът без название бил просто чудесен, там нямало, казват, застои.
Вълшебни пейзажи и подвизи страшни — тъй, както умей само той.
През ден — състезания, спортни рекорди; днес — с пушка, а утре — с харпун.
На лов херувими крилати улавял, понякога — царя Нептун.
Небето измерил надлъж и нашир и рояка звезди изброил.
Веднъж във триумф над небето със сръчна изкусност той даже свалил
короната звездна на Господа Бога, врага си покрил с черен срам.
Но Негово Царско Височество Дяволът е скромен — не се хвали сам.

О, ти изтръгни си очите, сърцето; ръката си ти отсеци;
от цялото знание твое и мъдрост, и обич се ти отречи;
но там не отивай — в Града без название, прочут със богатство и ум,
с разкошни и гиздави къщи, където вирей злото скришно, без шум.
От всичко това не си струва да вкусиш; живеи и умри в суета.
Сред болката жив си; разплути в наслада, мнозина очакват смъртта.
Там първи април е най-видният празник — шеги всеки гражданин знай.
Април си отива, шегите умират, лъжата остава докрай.
Дори светлината разкошна помръква и става по-тъмна от мрак.
Животът, запял в утринта сладкопойно, издъхва без въздух и зрак.
Надеждите гаснат една подир друга, униние иде накрай.
Че Негово Царско Височество Дяволът баща на лъжата е, знай.

Elegy in a Country Churchyard

The men that worked for England
They have their graves at home:
And bees and birds of England
About the cross can roam.

But they that fought for England,
Following a falling star,
Alas, alas for England
They have their graves afar.

And they that rule in England,
In stately conclave met,
Alas, alas for England,
They have no graves as yet.

Елегия в селското гробище

Които за теб работиха, родино,
почиват във гроб у дома.
Пчелите и птиците твои, родино,
пред кръста им свеждат крила.

Но тез, що за тебе се биха, родино,
сразени от вражия меч —
уви, колко жалко за тебе, родино, —
почиват във гроб надалеч.

А тез, що във теб управляват, родино,
законите дето коват —
уви, колко жалко за тебе, родино, —
без гробове още стоят.

The Strange Music

Other loves may sink and settle, other loves may loose and slack,
But I wander like a minstrel with a harp upon my back,
Though the harp be on my bosom, though I finger and I fret,
Still, my hope is all before me; for I cannot play it yet.

In your strings is hid a music that no hand hath e'er let fall,
In your soul is sealed a pleasure that you have not known at all;
Pleasure subtle as your spirit, strange and slender as your frame,
Fiercer than the pain that folds you, softer than your sorrow's name.

Not as mine, my soul's annointed, not as mine the rude and light
Easy mirth of many faces, swaggering pride of song and fight;
Something stranger, something sweeter, something waiting you afar,
Secret as your stricken senses, magic as your sorrows are.

But on this, God's harp supernal, stretched but to be stricken once,
Hoary time is a beginner, Life a bungler, Death a dunce.
But I will not fear to match them — no by God, I will not fear,
I will learn you, I will play you and the stars stand still to hear.

Чудната музика

Може да повехне обич, може да угасне страст,
ала с мойта арфа вярна по света ще крача аз.
Нищо че едва започвам: дълъг път лежи пред мен;
тайните ти, моя арфо, ще науча някой ден.

Музика нечута, дивна в мойте струни се таи;
неизпитана наслада в моята душа кълни.
Сладост, от духа по-фина, по-изящна от плътта,
по-пронизваща от болка, по-смирена от скръбта.

Не бездушното доволство, евтиното тържество
на бърливо самохвалство и студено големство.
А наслада чудна, блага — зов далечен, бисер скъп, —
сред премеждия узряла и стаена като скръб.

Но пред теб, неземна арфо, Божи дар изстрадан, свят,
Старостта невеж младок е, а Умът — глупак сакат.
Но не бой се: ще изуча твоите скрити красоти,
някой ден ще свиря с тебе сред смълчаните звезди.

Бележка на издателя

Лиценз

Съгласно със Закона за авторското право и сродните му права (чл. 27, ал. 1) авторското право се закриля 70 години след смъртта на автора. Това означава, че авторските права върху оригинала са изтекли в края на 2006 г.

Относно авторските права, възникнали от превода, издателят поставя това издание под лиценз, близък по дух до GNU FDL ; а именно: позволява свободното възпроизвеждане, разпространение и променяне на изданието или части от него при следните ограничения:

— да бъдат указвани имената на автора и преводача;

— промени в текста могат да бъдат внасяни само при условие че лицето, което ги е внесло, укаже направените промени и своето име, така че промените да не бъдат свързвани с имената на автора и преводача;

— изданието, части от него и всички производни разработки могат да бъдат разпространявани само под настоящия лиценз; нарушителите на това изискване губят автоматически правата си по настоящия лиценз; обаче правата, придобити от други лица, се запазват;

— всеки, който разпространява това издание или части от него под каквато и да е форма, е длъжен да даде на получателите всички права по настоящия лиценз и да ги уведоми за това изрично.

Думата “свободно”, употребена по-горе, означава “без други ограничения освен изброените”. Тя не значи “безплатно”: всеки има право да разпространява това издание или части от него било безплатно, било срещу заплащане, като заплащането е за самия акт на разпространение.

Благодарност

Преводачът благодари на Константин Спиров, Цветан Биюков, Михаил Шиндаров и Смилен Марков — за съветите, спомогнали за качеството на превода; на Ивайло Дагнев и Цвета Луизова-Хорева — за консултациите във връзка с някои трудни места от текста; на своите учители по български и английски език и по-специално на Радостина Аргирова — за първите напътствия в изкуството на превода.

Джилбърт Кийт Честъртън (1874 – 1936)
Стихотворения

Националност *английска*
Първо издание

Превод, оформление и предпечатна подготовка
Добромир Кралчев

Печат
Мантек ООД

Издател
Добромир Кралчев
dobromir_kralchev@abv.bg

Излязла от печат на 29.08.2008 г. Публикувана в Интернет на адрес
http://free.hit.bg/dklib/Gilbert_Keith_Chesterton___Poems_translated_BG.pdf
(електронният вариант достъпен под същия лиценз, както и печатното издание).

Пловдив, 2008